

היא: כסף או מושב?

רם, אינם שורפים צמיגים ואינם חוסמים כבישים. הם החליטו לפעול ללא רעש, ולהבטיח את עתידם, לכאן או לכאן, בפעמי לות מתחת לפני השטח.

מה זה יעזור אם נזרוק אבנים? שואל אלון עמנואל, ראש ועדה הפעולה של נואיי-בה ומנהל בית-הארחה, "יש בציבור פאניקה של שלום, קומץ קטנים לא ישפיע. כל המהומות האחרונות גרמו לכך שהד-ביקו למפונים תווית של עוכריישראל ועוכריי שלום. לא מספיק שמתפנים, גם מקללים אותם. רעש לא עוזר! כל המדי-נה רוצה בשלום, או טוב. גם אצלנו האווירה של חלק מהאנשים היא שיש לתת צ'אנס לשלום, אפילו שזה פוגע בנו. אולי פן אישי. החלטנו לא להרעיש! חוקי-מוזה יש לנו סיבה פשוטה: בשבילנו לצאת להפגנה פירושו שלושה ימים — יום הלוך, יום חזר, ויום הפגנה. לימית זה צ'יקי צ'אק: הולכים, מפגינים, מרעשים, שור-פים קצת וחוזרים. בשבילנו זה ימי עבודה נקים. חיפשנו לנו דרכים אחרות!"

ההיסטוריה של נביעות דומה לזו של עיריות מערב ארצות-הברית. שלוש שנים אחרי מלחמת ששת-הימים החליטה הממ-שלה לסלול כביש דרומה מאילת לכיוון אופירה. סולל-בונה החלה בעבודות הפיי-תוח וגייסה סוללים, מודדים ופועלים. לעז-רתם באו חלק מיושבי גרופית, אחד ממח-נות המגורים שלהם הוקם בכפר נואייבה, שבו ישבו בעבר חיילים מצרים, ומעט דרומית לו שכן מאהל בדווין. בהמשך הח-ליטו יוצאי גרופית להקים גרעין ולהת-יישב במחנה של סולל-בונה. אליהם הצטרף

מה לעשות?

שמעון ופרידה ברק, שני ילדיהם ג, השלישי שברוך" אינם חברי המושב. צורת החיים נראית לנו, אבל עכשיו קשה מאד להחליט

מה לעשות. אם נעזוב עכשיו, אז אולי נפסיד את הפיצויים, אם לא, אז אולי נפסיד עתיד במקום אחר. בינתיים מנהל שמעון ברק את הצרכניה במקום ופרידה היא עקרת-בית ומטפלת בילדים.

לחוף הפתוח מגיעים צעירים, ישנים ב-שקיי-שינה, הסוגדים לאל-השמש ביום, ולאלת האהבה בלילה.

תושבי המקום מנסים להדגיש את התד-מית הזרקה והריווחית של החוף החופ-שי, אך הם נוהרים במה שיאמרו עליהם. "נכון שצריך להיות קצת משוגעים וקצת משונים לגור כליכך רחוק, מסביר משה רון, אבל אנחנו רציניים לגמרי, באמת שאנחנו בכלל לא זרוקים!"

במושב התפתחו יחסי ידידות עם הבד-יים וזים בגרים בקירבת מקום. הצעירים עוב-דים בבית-הארחה והמבוגרים יותר מוכי-רים ג'אלאביות ומארגנים סיורים על דבשת של גמל מקומי. עבדאללה הוא מנהיג ה-י כפר הבדווין והוא מבטיח למוסה-משה: "יש לי קשרים טובים עם המצרים, אני אלך לדבר עם אל-סאדאת ואני אסביר לו, הוא יעזור לכם. אולי תוכלו להישאר ואולי בכלל הוא יסכים לוותר ולא לקבל את המושב בחזרה!"

עשרה מחברי המושב עובדים בבית-ההארחה, שביטניו תפוסים במשך כל חוד-שי השנה, בעיקר על-ידי תיירים סקנדי-נבים שהגיעו לאילת בטיסות-השכר הישי-רות. הצרכניה בחוף החופשי מלאה קיי-טנים ישראלים ומהווה מקור רווח למושב. (המשך בעמוד 76)

שמואליק משיח, איש מכון-התקנים, שהיה אחראי למדידות ולתקינות הדרך, הם התמקמו במקום שבו נמצא היום בית-ההארחה. בנו בתי-פח והתחילו בגידולי חר-רף — אבטיחים ומלונים. אחרי-כך פירסמו מודעות בעיתונים וביקשו חברים חדשים. במקביל, פנו לסוכנות שתכיר בהקמת מושב.

„אנחנו

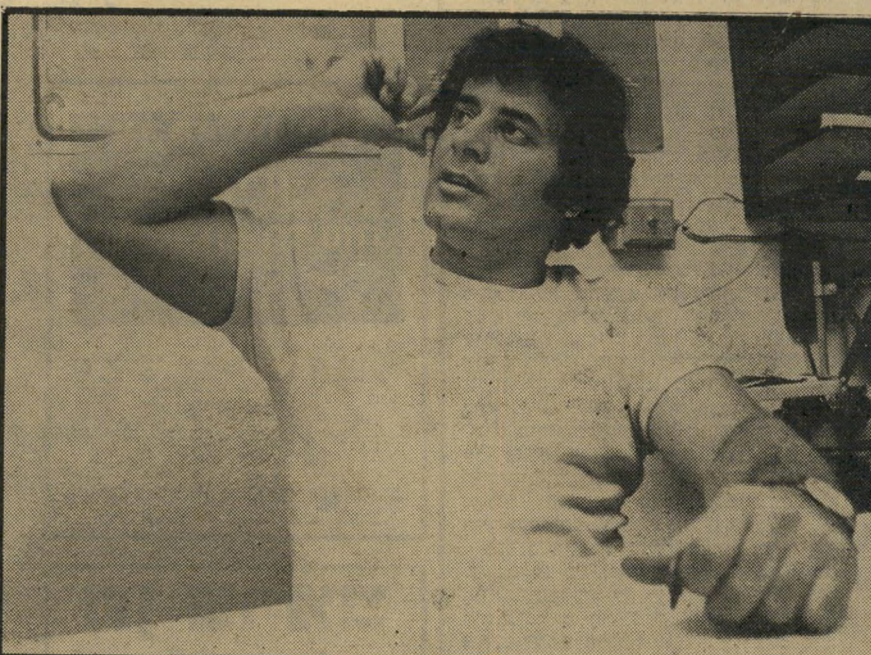
לא זרוקים"

היום חיות במקום ארבעים מישפחות, שאליהן נוספו תושבים שאינם חברי ה-מושב. שמעון ברק, שהגיע מנווה-אטיב ש-ברמת הגולן כדי לנהל את הצרכניה, עדיין מתלבט אם להיות חבר או לא. "עכשיו בכלל קשה לו, צוחקים החברים, אם הוא לא יעזוב, הוא יכול להפסיד עבודה טר-בה בעיר, ואם הוא יעזוב, אז אולי הוא יפסיד פיצויים בפינוי, בינתיים אומר שמ-עון: "אני מבסוט וטוב לי כאן." אילנה לביא, הגנתת מקיבוץ בית-העמק, שהגיעה לנביעות בשנת החופש שלה, מתלוננת: "למה לא להקים צעקות שהאנשים בצפון ידעו שקשה לעזוב יופי שכזה?" לנביעות קוראים "מקום של זרוקים".

תוספות אחרונות

תושבי נביעות מכינים את רכושם לקראת ספירת המלאי, הם מוסיפים חדרים לאלה הקיימים וקונים מכוניות מסוג המותר רק מעבר לגבולות 1948. כשיגיע היום יתבעו פיצויים הולמים.

עם צעקות

מבקשת אילנה לביא, הגנתת שהגיעה לנביעות מקיבוץ בית-העמק, צריך להרים קול, לצעוק, להראות לכולם שאיכפת לנו, להראות מקום כזה, חוף כזה ומים כחולים שאלה."

בלי צעקות

מבקש אלון עמנואל, ראש ועדה הפעולה, "לא רוצים להיות כמו מקומות אחרים שקיבלו תדמית של צעקנים ומחפשי כסף". נביעות אין מארגנים הפגנות ואין שורפים צמיגים. "עושים עבודה שקטה" לדבריהם.